

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd v Slovenskej republike v senáte zloženom z JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Štefana Michálik a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí v Bratislave 19. augusta 2009 v trestnej veci obžalovaného **M. Š. a spol.** pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o sťažnosti obžalovaných M. Š. a P. H. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku zo 16. júla 2009, sp. zn. PK 2T 16/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obžalovaných M. Š. a P. H. **sa z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Na Špeciálny súd v Pezinku Úrad Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 13. júna 2008 podal obžalobu na viaceré osoby, medzi nimi na M. Š. a P. H., podľa ktorej mali spáchať v rôznych zoskupeniach zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., trestné činy ublíženia na zdraví, vydierania, hrubého nátlaku a zneužívania právomoci verejného činiteľa na skutkovom základe uvedenej jednak v obžalobe a jednak v uznesení, ktoré je v súčasnosti predmetom rokovania.

Týmto uznesením Špeciálny súd v Pezinku (zo 16. júna 2009, sp. zn. PK 2T 16/2008) podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosti obžalovaných M. Š. a P. H. o prepustenie z väzby na slobodu konštatujúc, že u oboch týchto obžalovaných trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por.

Proti uzneseniu Špeciálneho súdu podali obžalovaní Š. a H. sťažnosti, ktorými sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia a prepustenia na slobodu.

Podstata týchto sťažností v písomnom odôvodnení, ktorú predložil obhajca, bola vyjadrená vo viacerých smeroch.

Sťažovatelia primárne vyjadrili názor, že vo veci nekonal senát zložený zo zákonných sudcov, lebo napadnuté uznesenie prijal senát, ktorý nie je personálne zhodný so senátom rozhodujúcim na hlavnom pojednávaní.

V odôvodnení sťažnosti bolo namietané tiež zistenie Špeciálneho súdu, že u oboch obžalovaných existujú aj v súčasnosti dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. V tejto súvislosti bolo poukázané na stav konania, že totiž boli vypočutí prakticky všetci svedkovia navrhovaní obžalobou a neexistujú konkrétne okolnosti, na základe ktorých by mohla vzniknúť dôvodná obava o nelegálnom vplyve obžalovaných v smere dokazovania. V prípade preventívnej väzby v sťažnosti bol vyslovený názor, že súčasný stav dokazovania nenasvedčuje záverom obžaloby, že totiž obžalovaní mali spáchať predmetné trestné činy.

Sťažovatelia napokon všeobecne vyslovili námietku proti rozhodnutiu spočívajúcu v tom, že na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009 týkajúceho sa osobitne Špeciálneho súdu a zákona č. 291/2009 Z. z. týkajúceho sa zriadenia Špecializovaného trestného súdu sudcovia rozhodujúci v predmetnej veci neboli prelození na Špecializovaný trestný súd zákonným spôsobom, a preto ich nie je možné označiť za zákonných sudcov.

Najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie tomuto predchádzajúce, pričom nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 193 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por.; zároveň však konštatuje, že existuje dôvod na rozhodnutie podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por., lebo sťažnosti obžalovaných nie sú dôvodné.

Je zrejmé, že o väzbe obžalovaných v rozhodovanej veci rozhodol senát v inom zložení ako na hlavnom pojednávaní. Všeobecne je možné konštatovať, že senát v určitom zložení musí rozhodovať v tom istom zložení len ak ide o meritum veci, teda pri rozhodovaniach, ktoré zásadným spôsobom vedú k skončeniu trestného stíhania. Tento princíp sa týka najmä rozhodnutia na hlavnom pojednávaní, pričom nie je zákonným spôsobom predpísané, že senát v tom istom zložení (ako na hlavnom pojednávaní) musí

rozhodovať aj v určitých parciálnych otázkach. Takouto otázkou je aj rozhodnutie o väzbe obžalovaných, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že v nej je potrebné rozhodnúť prednostne a urýchlene. Samotné rozhodnutie o väzbe obžalovaných nemá priamy vplyv na meritum veci; Najvyšší súd z týchto dôvodov námietku uvedenú v sťažnosti nepovažuje za relevantnú.

Špeciálny súd v písomnom odôvodnení svojho rozhodnutia jasne vyložil základy jeho zistenia, že u obidvoch obžalovaných existujú dôvody väzby kolúznei a preventívnej. Písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia zodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1, § 180 Tr. por., a preto Najvyšší súd na tam uvedené skutočnosti poukazuje a tieto si osvojuje.

Najvyšší súd na margo poznamenáva, že snahu obhajoby, aby v súčasnom štádiu konania, pred rozhodnutím súdu prvého stupňa vo veci samej, boli vyhodnocované dôkazy prejudikujúce meritórne rozhodnutie, nemožno označiť za relevantnú; súd rozhodujúci o sťažnosti teda v zhode so Špeciálnym súdom dospel k záveru, že dôvody väzby obžalovaných Š. a H. podľa § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. v súčasnom štádiu konania existujú.

Najvyšší súd k námietke sťažovateľov týkajúcej sa nezákonnosti zloženia Špecializovaného trestného súdu považuje za potrebné uviesť, že v rozhodovanej veci táto otázka je irelevantná. Napadnuté rozhodnutie prijal Špeciálny súd 16. júla 2009, teda ešte pred publikovaním spomínaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky a zák. č. 291/2009 Z.z. V dobe vydania napadnutého rozhodnutia teda Špeciálny súd bol súdom zákonným a zmenený stav nastal až po tomto rozhodnutí.

Najvyšší súd po zvážení uvedených okolností preto podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obžalovaných M. Š. a P. H. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 19. augusta 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová

